

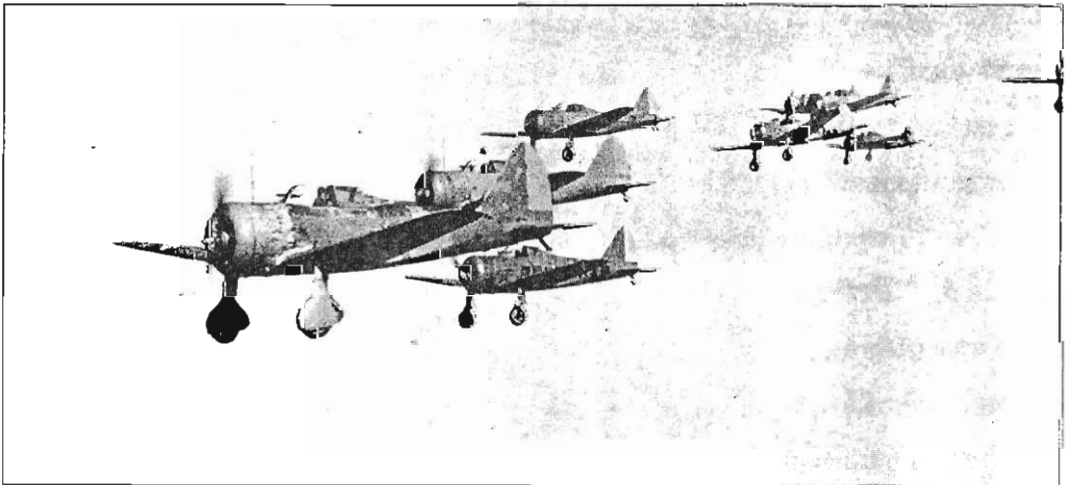
เกียรติศักดิ์นักกรบ

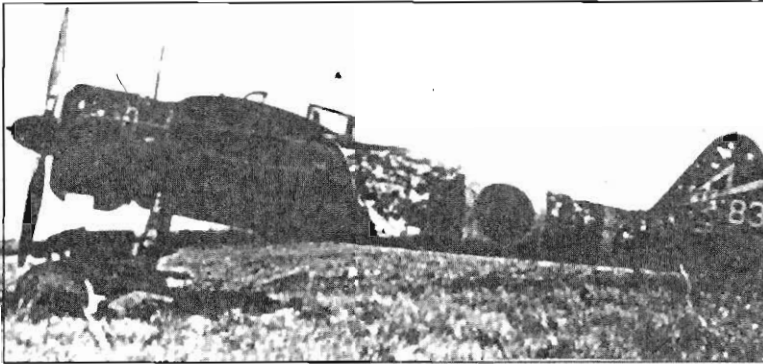
นาวาโท สว่าง เจริญผล

“แผนถล่มสหรัฐอเมริกา”

นาย นาคะยิมะ จิตคุเฮอิ เป็นผู้ก่อตั้งบริษัทสร้างเครื่องบิน นาคะยิมะ ที่โด่งดังโดยได้สร้างเครื่องบินรบให้ญี่ปุ่นทั้งก่อนและในระหว่างสงครามแปซิฟิกเป็นจำนวนมาก แม้กองทัพอากาศ และกองทัพเรือไทย ก็เคยนำเครื่องบินที่ผลิตจากบริษัท นาคะยิมะ มาใช้ด้วย (เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๕ กองทัพอากาศได้นำเครื่องบินนาคะยิมะ แบบ ๙๗ มาใช้ในราชการ ๑๒ เครื่อง เรียกว่า เครื่องบินขับไล่ แบบ ๑๕ หรือ บ.ข. ๑๒ และเครื่องบิน นาคะยิมะ แบบ ๑ “ฮะยะบุซะ” จำนวน ๒๔ เครื่อง เรียกว่า

เครื่องบินขับไล่ นาคะยิมะ แบบ ๙๗ (คิ-๒๗) (บ.ข. ๑๒)

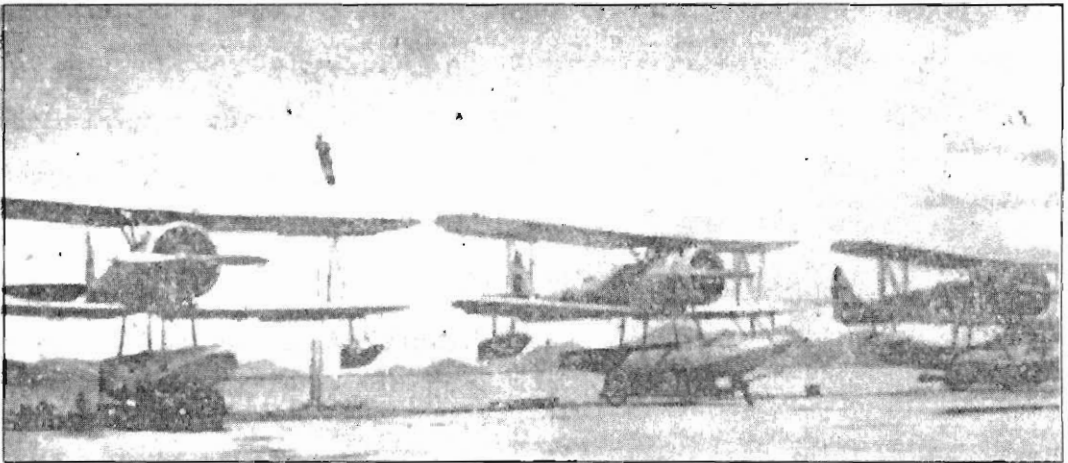

เครื่องบินขับไล่แบบ
 ๑๔ หรือ บ.ข. ๑๓
 ส่วนกองทัพเรือเมื่อ
 พ.ศ. ๒๔๘๓ ได้ซื้อ
 เครื่องบินทะเลลาด
 ตระเวน ๒ ที่นั่ง
 รุ่นเดียว นาคะยิมะ

เครื่องบินขับไล่ นาคะยิมะ แบบ ๑ (คิ-๔๗) "ชะยะบุชะ" (บ.ข. ๑๓)

E ๘ N แบบ ๙๕

มาใช้ เรียกว่า "แบบราชนาวี ๒" หรือ "บรน. ๒" และจัดซื้อมาจำนวนทั้งสิ้น ๑๘ เครื่อง...กองบรรณาธิการ) นาย นาคะยิมะ นี้ เกิดที่จังหวัดชุมมะ (อยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของกรุงโตเกียว ระหว่างทางไปจังหวัด นีอิงตะ) ในครอบครัวชาวนาที่มีฐานะปานกลาง แต่มีพี่น้องรวมกันถึง ๑๐ คน เป็นชาย ๗ และ หญิง ๓ ดังนั้นครอบครัวจึงไม่สามารถที่จะส่งเสียให้บุตรทั้ง ๑๐ คน นั้นได้รับการศึกษาที่ดีได้

เครื่องบินทะเล นาคะยิมะ E ๘ W แบบ ๙๕ (บรน. ๒)

เด็กชาย นาคะยิมะ จิคคุเฮอิ นั้น เป็นเด็กที่มีความมานะอดทน และหวังในความก้าวหน้าด้วยการศึกษา จึงได้ออกจากบ้านมายังกรุงโตเกียว และอาศัยอยู่กับครอบครัวชาวญี่ปุ่น ซึ่งเขาต้องเสียค่าที่พักพร้อมอาหาร ๒ มื้อ เพียง ๖ เยน ๕๐ เซนต์ เท่านั้น ตอนแรกเขาดังใจที่จะสอบเข้าโรงเรียนนายร้อยทหารบก หลังจากที่เรียนจบระดับมัธยมแล้ว แต่ในระยะนั้นทหารบกได้รับความนิยมมาก ระดับคะแนนของเขานั้นยากที่จะสอบเข้าโรงเรียนนายร้อยได้ เขาจึงปรึกษากับบิดาแล้วก็ได้รับคำแนะนำให้ไปเป็นทหารเรือดีกว่า ซึ่งเขาก็เห็นด้วย แต่ในสมัย

นั้นโรงเรียนนายเรือของญี่ปุ่นมีถึง ๓ แห่ง คือ โรงเรียนนายเรือเหล่าปากเรือ ที่เกาะเอเดะชิมะ จังหวัดฮิโรชิมะ โรงเรียนนายเรือเหล่าช่างกล อยู่ที่เมืองไมซุรุ จังหวัดฟุคูอิ และภายหลังได้ตั้งโรงเรียนนายเรือเหล่าพลาธิการที่โตเกียวอีกโรงเรียนหนึ่ง (หลังสงครามได้ใช้เป็น “วิทยาลัยประมงโตเกียว” และเป็น “มหาวิทยาลัยการประมงโตเกียว” ในปัจจุบัน)

เนื่องจาก นาย นาคะยิมะ ชอบในเรื่องเครื่องยนต์กลไกมาแต่เด็ก จึงเลือกสอบเข้าโรงเรียนนายเรือเหล่าช่างกล ที่เมืองไมซุรุ (อยู่ริมทะเลญี่ปุ่นทางตะวันตกเฉียงเหนือของกรุงเกียวโต) ในจำนวนนักเรียนที่เข้าสอบแข่งขันกว่า ๒,๐๐๐ คน เขาสอบได้ในลำดับที่ ๒๑ ในจำนวนที่ทางการต้องการ ในปี พ.ศ. ๒๔๔๖ (ก่อนเกิดสงครามญี่ปุ่น - รัสเซีย ๒ ปี) นั้นเพียง ๔๗ นาย เท่านั้น เขาถึงถูกเรียกเข้าเป็นนักเรียนนายเรือเหล่าช่างกล เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๔๔๖ เป็นรุ่นที่ ๑๕ ของโรงเรียนนั้น ในสมัยนั้นหลักสูตรของโรงเรียนนายเรือเหล่าปากเรือจะใช้เวลาเรียน ๓ ปี แต่ของเหล่าช่างกลจะเป็น ๓ ปี ๔ เดือน ซึ่งนักเรียนนายเรือ นาคะยิมะ จิคคุเฮอิ ได้เรียนสำเร็จโดยสอบได้ในลำดับที่ ๓ ของรุ่น โดยนักเรียนนายเรือ ฟุรุอิจิ และนักเรียนนายเรือ ชิเงะ สอบได้ในลำดับที่ ๑ และ ๒ (ในภายหลังทั้ง ๒ คนนี้ได้เป็นถึงพลเรือโททั้งคู่) ซึ่งนักเรียนนายเรือที่เรียนดีทั้ง ๓ นายนี้ก็ได้รับพระราชทานนาฬิกาเงินเป็นรางวัลจาก สมเด็จพระจักรพรรดิ

นักเรียนทำการนายเรือ นาคะยิมะ (คนอื่น) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๐

เมื่อ ๒๕ เมษายน ๒๔๕๐

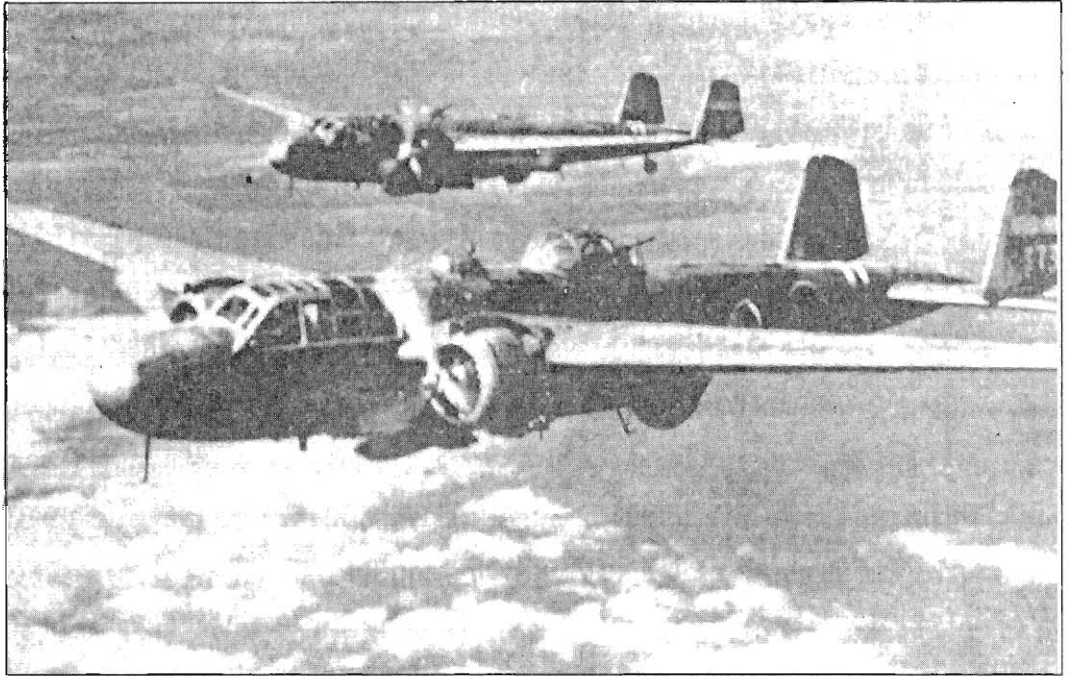
เมื่อผ่านการเป็นนักเรียนทำการแล้ว ก็ได้รับพระราชทานยศเป็นเรือตรี พรรคกลิน ปฏิบัติหน้าที่ในเรือรบ ซึ่งเรือลำแรกนั้นเป็นเรือที่ยึดมาจากรัสเซีย คือ เรือลาดตระเวนหุ้มเกราะ “อิวามิ” แต่ในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ช่างกลเรือนี้ ตัวเขากลับสนใจในการบิน โดยได้รวบรวมเอกสารเกี่ยวกับการบินของต่างประเทศไว้เป็นจำนวนมากและชอบไปศึกษาการบินของเหยี่ยวและนกอินทรีอยู่เสมอ จนมักจะถูกผู้บังคับบัญชาคือ เรือเอก คิซิดะ (ภายหลังมียศพลเรือตรี) ดักเตือนอยู่เสมอ ทั้งนี้เพราะในยุคนั้นจักรพรรดินาวีมุ่งแต่เรื่องเรือใหญ่ ปืนโต ซึ่งถือว่าเป็นอาวุธที่จะเผด็จศึกได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด ดังตัวอย่างที่เกิดขึ้นใน

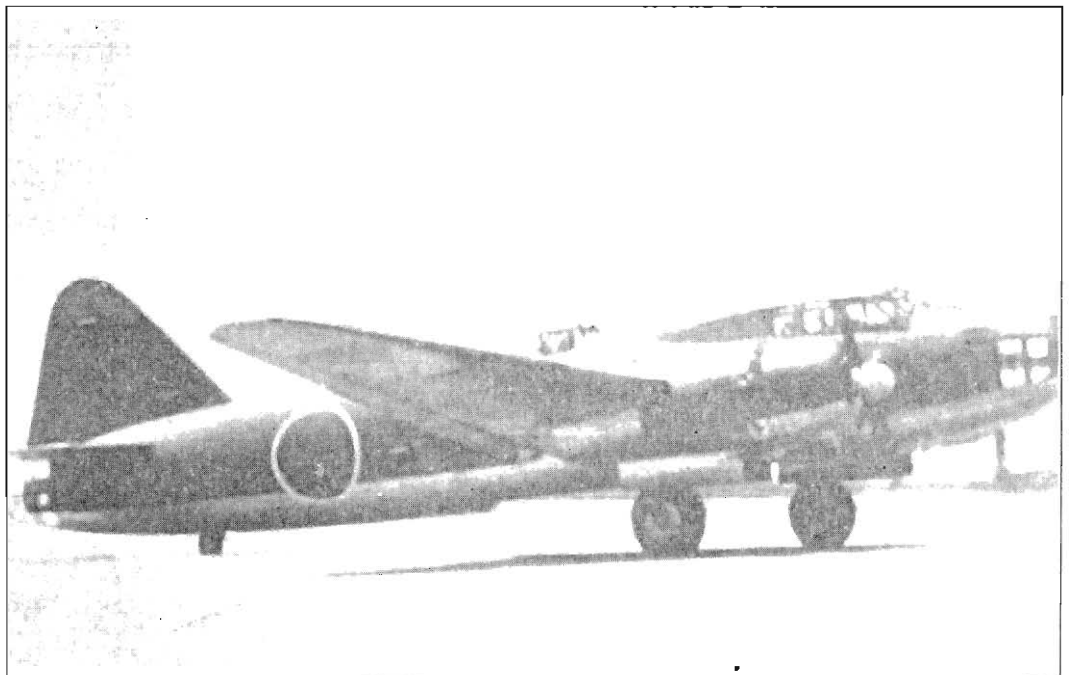
การยุทธ์ที่ช่องสี่ขิมะ ที่กองเรือบอลติกของรัสเซียได้พ่ายแพ้ต่อกองเรือของพลเรือเอก โตโง เซซัดจิโร แห่งจักรพรรดินาอิวอย่างยับเยินนั่นเอง แต่เรือตรี นาคะยิมะ ก็ได้ชี้แจงให้ผู้บังคับบัญชาเข้าใจด้วยเรื่องราวที่น่าสนใจก็คือ การที่เขาขออนุญาตไปชมการเลี้ยงนกอินทรีของสมโสร ชั้นประทวนที่ซาเซโบนั้น ก็เพื่อศึกษาเกี่ยวกับการบินของนก เพราะเขาคิดว่าน่าจะเป็นประโยชน์ต่อการสร้างเครื่องบิน ที่เขาคาดว่าจะมีบทบาทมากในการยุทธ์ในอนาคต โดยเฉพาะชาวญี่ปุ่นที่มีร่างเล็กย่อมเหมาะที่จะเป็นนักบินมาก หากได้รับการฝึกที่ดีจะมีผลต่อการยุทธ์ทางเรือสูงทีเดียว นอกจากนี้ฐานะทางเศรษฐกิจของญี่ปุ่นไม่ค่อยจะดีนัก การจะสร้างเรือรบแต่ละลำต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก แต่เครื่องบินมีราคาเพียง ๑ ใน ๑๐๐ ของเรือรบลำเล็ก ๆ และอาจจะเป็น ๑ ใน ๑,๐๐๐ หรือ ๑๐,๐๐๐ ของเรือประจัญบานก็ได้ นอกจากนี้ยังประหยัดทั้งจำนวนกำลังพลและการฝึกกำลังพลด้วย คำตอบของเขาเหล่านี้ถึงกับทำให้ผู้บังคับบัญชามองเห็นว่าเขาเป็นนายทหารหนุ่มที่มีสายตาอันยาวไกล และสิ่งเหล่านี้ก็ปรากฏเป็นความจริงในเวลาไม่ถึง ๔๐ ปีต่อมา

ใน พ.ศ. ๒๔๕๕ เขาได้รับการเลื่อนยศเป็น “เรือโท” ประจำอยู่ในเรือลาดตระเวนหนัก “อิโกะมะ” และ ในปีนี้เองที่เขาได้มีโอกาสเดินทางไปต่างประเทศ กล่าวคือ ในวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๔๕๕ มีพระราชพิธีราชาภิเษก พระเจ้ายอร์ชที่ ๕ ของอังกฤษ ซึ่งเป็นประเทศที่มีสัมพันธไมตรีอันดีกับญี่ปุ่น อังกฤษได้เชิญให้ญี่ปุ่นส่งเรือรบไปร่วมการสวนสนามทางเรือด้วย ทางญี่ปุ่นได้จัดให้เรือลาดตระเวน อิโกะมะ เดินทางไปร่วมพิธีดังกล่าวที่ประเทศอังกฤษ เรือโท นาคะยิมะ จึงได้มีโอกาสเดินทางไปต่างประเทศกับเรือของเขาด้วย ในการเดินทางนี้ เรือได้แวะจอดที่เมืองท่ามาร์เซลล์ของฝรั่งเศส แล้วจะกลับมาจอดที่นีกในซากลับ ดังนั้นเขาจึงขออนุญาตผู้บังคับบัญชาการเรือไปดูงานเกี่ยวกับการบินของฝรั่งเศส ในระหว่างช่วงเวลาดังกล่าว แม้ว่าการที่จะได้รับอนุญาตนั้นเป็นเรื่องที่ยากแสนเข็ญแต่เขาก็กระทำสำเร็จ และด้วยความอนุเคราะห์จากสถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นที่กรุงปารีสช่วยติดต่อให้ ทำให้เขาได้มีโอกาสไปชมโรงงานสร้างเครื่องบิน สนามบินต่าง ๆ ตลอดจนโรงเรียนการบินของฝรั่งเศสด้วย จากนั้นก็กลับมาลงเรือที่เมืองมาร์เซลล์ เมื่อเรือเดินทางมาแวะในเที่ยวกลับได้ทันพอดี

ในวันที่ ๑ ธันวาคม ก็ถูกย้ายไปเป็นต้นกลของเรือตอร์ปิโด ซึ่งเขาก็ได้กล่าวกับเพื่อนๆ ว่า “อีกไม่นาน เครื่องบินจะหัวลูกตอร์ปิโดแทนเรือ แล้วจะใช้ความเร็วและความคล่องแคล่วเข้าต่อตีเรือประจัญบานให้จมมิดน้ำไปได้...” ซึ่งเรื่องเช่นนี้ได้เกิดขึ้นจริง ๆ เมื่อ ๑๐ ธันวาคม ๒๔๘๔ ที่เรือประจัญบาน ปรินซ์ออฟเวลล์ และเรือลาดตระเวนสงคราม ริฟล์ส์ ของอังกฤษต้องพบจุดจบด้วยเครื่องบินทิ้งระเบิด/ตอร์ปิโด ๒ เครื่องยนต์ จากสนามบินซึ่งอยู่ห่างถึง ๗๐๐ กว่าไมล์ ภายในเวลาเพียง ๒ ชั่วโมงเท่านั้น (เครื่องบินทิ้งระเบิด/ตอร์ปิโด มิตซูบิชิ G 3 M

เครื่องบินทิ้งระเบิด/ตอร์ปิโด มิตซูบิชิ G 3 M แบบ ๙๖
แบบ ๙๖ บรรทุกตอร์ปิโด ๒๖ เครื่อง บรรทุกระเบิด ๓๔ เครื่อง และเครื่องบินทิ้งระเบิด/ตอร์ปิโด
มิตซูบิชิ G 4 M แบบ ๑ บรรทุกตอร์ปิโด ๒๖ เครื่อง ของกองบินทหารเรือที่ ๒๒ จากสนามบิน

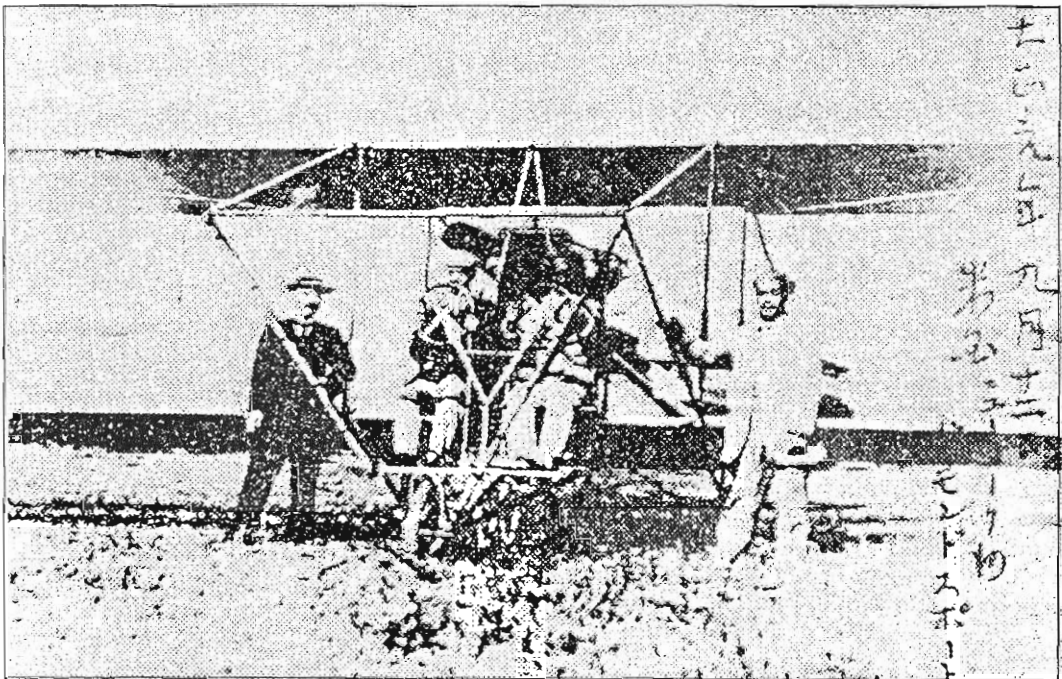
เครื่องบินทิ้งระเบิด/ตอร์ปิโด มิตซูบิชิ G 4 M แบบ ๑

ใกล้กรุงไซ่ง่อน ในอินโดจีนมาโจมตีเรือทั้งสองในทะเลนอกฝั่งกวนตันของมลายู...กองบรรณาธิการ) ซึ่งเป็นความจริงตามที่เรือโท นาคะยิมะ ได้เคยกล่าวไว้ทุกประการ

ใน พ.ศ. ๒๔๕๔ เขาได้ขอเข้าเรียนในโรงเรียนช่างอากาศและการบินของกองทัพเรือ ซึ่งมีตัวเขาเป็นนักเรียนเพียงคนเดียว ข้าครูสอนก็ยังมี เขาจึงใช้โอกาสนั้นค้นคว้าตำราต่าง ๆ จากห้องสมุดของวิทยาลัยการทัพอากาศ (ตั้งอยู่ที่อำเภอเมงูโระ ไม่ไกลจากสถานเอกอัครราชทูตไทย ในปัจจุบัน) จนมีชื่อเสียงในด้านความรู้เกี่ยวกับการบิน และได้รับการแต่งตั้งให้เป็นกรรมการทางด้านบอลลูนของกองทัพบก ที่สนามบินโตโกรกซาวา นอกกรุงโตเกียว ที่มีการศึกษาเกี่ยวกับการใช้บอลลูน เรือเหาะอัดแก๊สที่เบากว่าอากาศ ซึ่งออกแบบและสร้างโดย พันตรี ตกคุนาระ ซึ่งเป็นทหารช่าง ร่วมกับเรือเอก โอะซะมา เมื่อสร้างบอลลูนเรือเหาะลำนี้เสร็จ เรือโท นาคะยิมะ นั้นเองที่เป็นนักบินคนแรก ทำการบินนาน ๑ ชั่วโมง ๔๕ นาที เป็นระยะทางไกล ๓๐ กิโลเมตร ที่ความสูง ๔๐๐ เมตร นับว่าเป็นสถิติที่สำคัญ เรือเหาะลำนี้มีปริมาตร ๒,๕๓๐ ลูกบาศก์เมตร ยาว ๕๐ เมตร กว้างที่กลางลำตัว ๑๑.๕๐ เมตร มีเครื่องยนต์ที่สร้างจากอังกฤษ และใน พ.ศ. ๒๔๕๔ นั้นเอง เขาก็ได้รับการเลื่อนยศเป็น “เรือเอก”

ในยุคนั้นบรรดานายทหารชั้นผู้ใหญ่ของจักรพรรดินาวียังคงลุ่มหลงอยู่กับอาณูภาพของเรือใหญ่ปืนโตอยู่ แต่ก่อนที่เขาจะสำเร็จจากโรงเรียนนั้น ก็มีเครื่องบินทะเลของ

เรือเอก นาคะยิมะ ทำการเรียนการบินที่สหรัฐฯ (คนยืนขวาสุด) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๐

สหรัฐ ฯ เดินทางมาเยี่ยมญี่ปุ่นและได้มาแสดงการบินให้ชม และเขาก็ได้รับมอบหมายให้ศึกษา การซ่อมและสร้างเครื่องบินแบบนี้พร้อมกันนั้นทางจักรพรรดินาวีได้ซื้อเครื่องบินแบบมอริสแฟร์มิ่ง จากสหรัฐ ฯ จำนวน ๓ เครื่อง เรือเอก นาเคะยิมะ จึงต้องเดินทางไปสหรัฐ ฯ ซึ่งเขาก็ได้เดินทางไป นิวยอร์ก เพื่อเข้าศึกษาที่โรงงานสร้างเครื่องบินนั้น ขณะเดียวกันก็ถือโอกาสเรียนการบิน จนได้รับประกาศนียบัตรนักบิน นับว่าเป็นชาวญี่ปุ่นคนที่ ๓ ที่ได้รับประกาศนียบัตรนักบินจากสหรัฐ ฯ หลังจากนั้นอีก ๖ เดือน จึงเดินทางกลับ

เมื่อกลับมาถึงญี่ปุ่น เรือเอก นาเคะยิมะ ก็ต้องถูกสอบสวน เนื่องจากทางการ ได้ส่งไปศึกษาการซ่อมและสร้างเครื่องบินเท่านั้น แต่เขากลับไปเรียนจนได้ประกาศนียบัตรนักบิน ของสหรัฐ ฯ มาด้วย เป็นการปฏิบัตินอกเหนือคำสั่ง แต่เขาได้ชี้แจงแก่กรรมการสอบสวนว่า การที่จะซ่อมหรือสร้างเครื่องบินนั้น ถ้าไม่ทราบเรื่องการบินเลยแล้วจะไปซ่อมไปสร้างให้ได้ผลได้อย่างไร ยังผลให้คณะกรรมการต้องพิจารณาขอยกโทษให้ เพราะเหตุผลนี้เอง

เมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๑ ประเทศญี่ปุ่นอยู่ในฝ่ายสัมพันธมิตร ก็ได้ใช้ เครื่องบินทะเลเข้าโจมตีทางอากาศต่อเยอรมัน ที่เมืองท่าซิงเตา (เมืองท่าที่เยอรมันเช่าจากจีน ...กองบรรณาธิการ) ในปี ๒๕๕๘ ซึ่งก็ได้ผลดี ในสมัยนั้นได้มีผู้ที่เขียนบทความเกี่ยวกับการใช้ กำลังทางอากาศเป็นหลักในการยุทธ์ ดังเช่นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๖๓ พันเอก มิทเชลล์ ของสหรัฐ ฯ ได้ เขียนบทความแสดงให้เห็นว่าเรือประจัญบานนั้นต่อไปจะไร้ค่า จนถูกสอบสวนและต้องออกจาก ราชการเพราะผู้หลักผู้ใหญ่ยังคงยึดมั่นอยู่ว่า เรือประจัญบานนั้นยังเป็นหลักของการยุทธ์ทางเรือ อยู่ ซึ่งที่จริงแล้วในขณะนั้นเครื่องบินก็ยังไม่ได้รับการพัฒนามากนัก แคสภาพอากาศไม่ดี เพียงเล็กน้อยก็ทำการบินไม่ได้เสียแล้ว แต่ถึงกระนั้นเรือเอกหนุ่มแห่งจักรพรรดินาวีก็ได้พยายาม เสนอแนวความคิดของเขาต่อผู้บังคับบัญชา ซึ่งมีได้สนใจในเรื่องนี้เลย ช้ำยังหาว่าเขาสติไม่ดีเสีย ด้วยซ้ำ นอกจากนี้ก็มีเสียงต่อต้านแนวความคิดนี้อย่างชานานใหญ่ในจักรพรรดินาวี (คงจะกลัวว่า จะต้องตกงานเสียมากกว่า)

อย่างไรก็ตามมีนายทหารผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง คือ พลเรือเอก สึสึกิ คันตาโรว (ภายหลังสงครามได้รับการพิจารณาเป็นนายกรัฐมนตรีของญี่ปุ่น) ที่เห็นว่าข้อเสนอของเรือเอก นาเคะยิมะ นั้นน่ารับฟัง แต่เนื่องจากมีนายทหารเรือหัวเก่ามากมายที่คัดค้าน ดังนั้นจึงเห็นว่าอนาคตชีวิตราชการของ เรือเอก นาเคะยิมะ นี้คงจะไปไม่ได้ไมไกล แต่ถ้าให้ออกไปอยู่นอกกองทัพ และถ้าได้ไปดำเนินการตามแนวความคิดนี้โดยจักรพรรดินาวีให้การสนับสนุนทางอ้อม ก็คงจะเป็นผลดีแก่ประเทศชาติ นอกจากนี้ก็ยังมีนายทหารเรือรุ่น ๆ เดียวกับเขาที่เห็นด้วยกับแนว ความคิดนี้ เช่น เรือเอก โทนิชิ (ภายหลังได้เป็นผู้ก่อตั้งผู้บิน คาบิคาเซะ) เป็นต้น ดังนั้นท่านจึง

แนะนำให้เขาลาออกเป็นนายทหารเรือกองหนุน เพื่อที่จะรับใช้ชาติทางอ้อมต่อไป เขาจึงลาออก
จากประจำการ เมื่อ ๑ ธันวาคม ๒๕๑๓

ก่อนที่เรือเอก นาคะยิมะ จะออกจากประจำการ เขาได้เขียนเอกสารวิจัย
มีความยาว ๘๕ หน้ากระดาษ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของเครื่องบินกับการยุทธในอนาคต
ของจักรพรรดินาวี ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่เคยมีใครกล้าเขียนมาก่อนเลย ตอนหนึ่งของเอกสารดังกล่าว
เขาได้กล่าวว่า “...การที่ญี่ปุ่นจะเสริมสร้างกำลังรบทางเรือแข่งกับสหรัฐฯ และอังกฤษนั้น รั้งแต่จะ
ก่อความหายนะแก่เศรษฐกิจของญี่ปุ่นเอง ดังนั้นญี่ปุ่นต้องเปลี่ยนวิธีการที่จะรักษาดุลแห่ง
อำนาจกำลังรบเสียใหม่ โดยแทนที่จะต่อเรือประจัญบานที่ต้องใช้ทั้งเวลาและงบประมาณอันมหาศาล
แต่หันมาเน้นในการเสริมสร้างกำลังรบด้วยเครื่องบิน ซึ่งจะกระทำได้ด้วยงบประมาณเพียง ๑ ใน
๑๐๐ จนถึง ๑ ใน ๑๐,๐๐๐ ก่อนที่จะอำลาจากจักรพรรดินาวีไป เขาก็ขอขอบคุณจักรพรรดินาวีที่
มีพระคุณอันใหญ่หลวง การที่ต้องจากไปก็เพราะความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าที่จะป้องกันประเทศชาติ
โดยจะใช้ความพยายามอย่างสุดชีวิตที่จะพัฒนากำลังป้องกันประเทศตามที่ได้ตั้งใจไว้...”
ภายหลังเขาได้เสนอโครงการจัดสร้างเครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดใหญ่ แทนการสร้างเรือประจัญบาน
ชั้น “กุงโง” เพราะเรือประจัญบานขนาดนี้ ๑ ลำ จะสามารถสร้างเครื่องบินทิ้งระเบิดได้ถึง ๓,๐๐๐
เครื่อง ซึ่งเครื่องบินจำนวนนี้ ถ้าบินตามกันห่างกันลำละ ๕๐๐ เมตรแล้ว จะเป็นแถวยาวถึง
๑๕,๐๐๐ ไมล์ ซึ่งยาวกว่าเส้นผ่าศูนย์กลางของโลก ซึ่งยาวเพียง ๘,๐๐๐ ไมล์ ด้วยซ้ำไป และถ้า
เครื่องบินเหล่านี้นำลูกตอร์ปิโดไปโจมตีแล้ว ก็จะมีอำนาจการทำลายล้างมากกว่าเรือประจัญบาน
กุงโง มากมายนัก

เรือเอก นาคะยิมะ จิคคุเฮอิ
ผู้บุกเบิกด้านการบินของญี่ปุ่น

เมื่อออกจากราชการแล้ว เรือเอก นาคะยิมะ
ก็ได้มาก่อตั้งบริษัทสร้างเครื่องบินขึ้น โดยได้ชักชวน
เพื่อนร่วมงานจากกรมโรงงานของจักรพรรดินาวีอีก
๖ คน มาด้วยและได้เข้าอาคารพิพิธภัณฑที่อำเภอ
โอะตะ จังหวัดจันทันนะ มาทำเป็นโรงงาน พร้อมกับขึ้นป้าย
ว่า “สถาบันค้นคว้าพัฒนาอากาศยาน” ตอนแรกนั้น
ต้องประสบกับอุปสรรคมากเพราะเขาไม่มีทุน แต่ต่อมา
ประชาชนในละแวกนั้นได้ให้การสนับสนุน จนกระทั่ง
มีนายทุนจากเมืองโกเบมาศึกษาโครงการของเขาแล้วก็
สนใจและให้การสนับสนุนทางการเงินเป็นทุนทั้งสิ้น
๗๐๐,๐๐๐ เยน สำหรับตัวของเขาเองนั้นก็ใช้แรงงาน

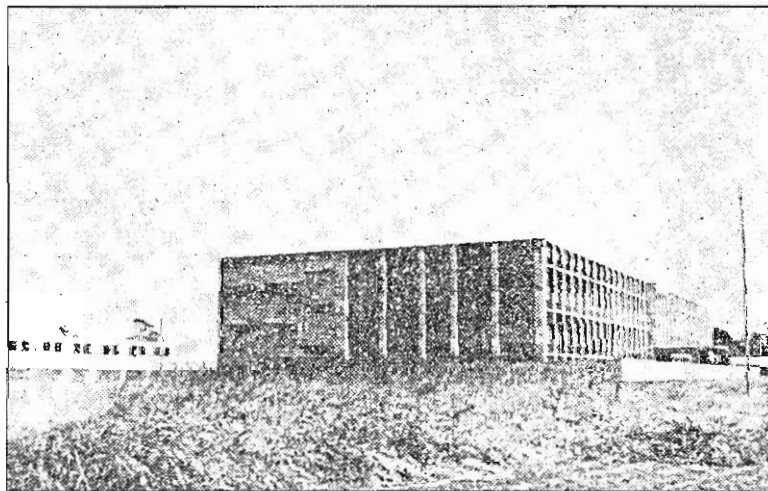

ร่วมเป็นทุนด้วย การสร้างเครื่องบินได้ทำเป็นผลสำเร็จเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๒ แต่เมื่อนำไปทดลองแล้วปรากฏว่าเครื่องบินตก จึงต้องแก้ไขข้อบกพร่องอยู่ถึง ๒ ปี กับ ๓ เดือน จึงสามารถสร้างเครื่องบินที่บินได้สำเร็จใน พ.ศ. ๒๔๖๔

เครื่องบินของ นาคะยิมะ แบบ ๔ นั้น มีสมรรถนะดีเยี่ยม โดยที่ได้รับชัยชนะในการแข่งขันล่ำเลียงพัสดุไปรษณีย์จากโตเกียวไปโอซากา ใช้เวลาบิน ๖ ชั่วโมง ๕๘ นาที กองทัพบกจึงสั่งซื้อ ๑๒ เครื่อง ซึ่งยังผลให้สถานะทางการเงินของบริษัทกระเตื้องขึ้นมาทันที เมื่อกองทัพบกนำเครื่องบิน นาคะยิมะ แบบ ๔ ไปใช้งานแล้ว ต่อมาก็ได้สั่งซื้ออีกเป็นจำนวนถึง ๑๐๐ เครื่อง นับว่าเป็นครั้งแรกที่เอกชนของญี่ปุ่นสร้างเครื่องบินขายแก่ทางกองทัพแทนการซื้อจากต่างประเทศ

เครื่องบินขับไล่ นาคะยิมะ ที่กองทัพบกญี่ปุ่นสั่งซื้อจำนวนมาก

อาคารสถาบันพัฒนาอากาศยานของบริษัท นาคะยิมะ ที่ มิตะกะ กรุงโตเกียว

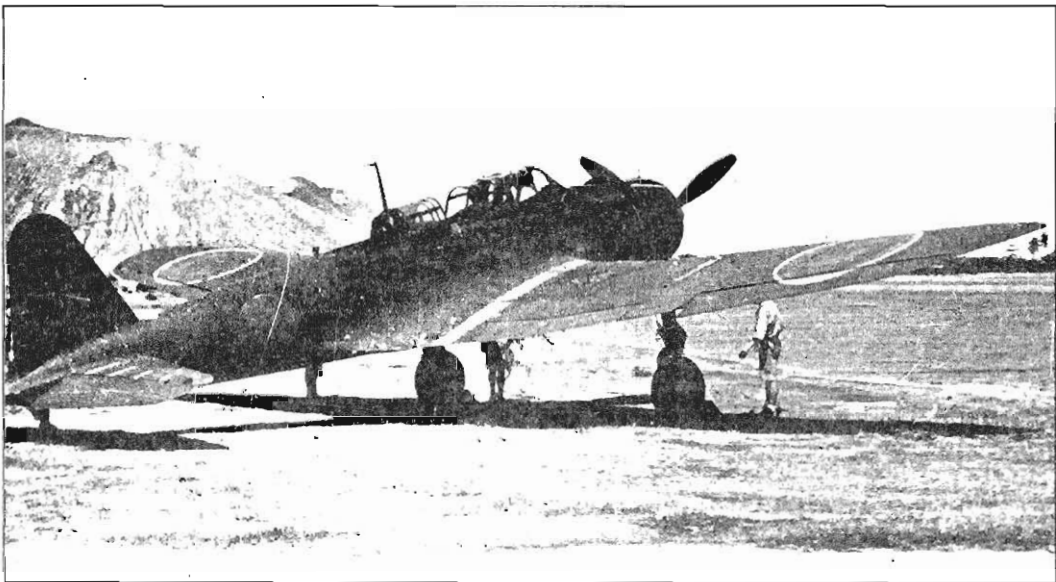
เมื่อบริษัทประสบความสำเร็จตลอดจนได้รับการสนับสนุนจากทางการ จึงได้พัฒนาและสร้างเครื่องบินแบบต่างๆ ขึ้นเป็นจำนวนมาก ด้วยฝีมือของช่างอากาศยานหนุ่มของเขา ซึ่งมีนาย มัตสึมุรา เพียงคนเดียวที่อายุเกิน ๓๐ ปี นอกนั้นอายุไม่ถึง ๓๐ ปี ทั้งสิ้น

นอกจากจะออกแบบสร้างเครื่องบินเครื่องยนต์เดี่ยวแล้ว นาคะยิมะ ยังได้ออกแบบเครื่องบินทิ้งระเบิดหนัก ๔ เครื่องยนต์ ที่มีน้ำหนัก ๒๕ ตัน ใช้เครื่องยนต์ขนาด

๓,๒๐๐ แรงม้า ให้สามารถบรรทุกลูกระเบิดได้ ๒ - ๕ ตัน มีความเร็ว ๒๐๐ กิโลเมตร/ชั่วโมง ต่อมาก็ได้ออกแบบเครื่องบินทิ้งระเบิดขนาด ๑๖๐ ตัน ใช้เครื่องยนต์ ๓,๐๐๐ แรงม้า ๖ เครื่อง สามารถบรรทุกลูกระเบิดได้ ๒๐ ตัน โดยมีพิสัยบินไกลถึง ๑๖,๐๐๐ กิโลเมตรอีกด้วย ส่วนทางด้าน กองทัพอากาศนั้นได้ออกแบบและพัฒนาเครื่องบินทิ้งระเบิดหนักภายหลังกองทัพบกพร้อม ๑๐ ปี โดย บริษัทอะวะเนอซี ได้สร้างเครื่องบินทะเล แบบ ๒ ซึ่งสามารถนำตอร์ปิโดไปได้ ๒ ลูก หรือลูกระเบิดหนัก ๔ ตัน ด้วยพิสัยบิน ๓,๕๐๐ ไมล์ทะเล สำหรับเครื่องบินขับไล่แบบแรกที่ นาเคะยิมะ ออกแบบ และได้ออกศึกในสงครามกับจีน ก็คือเครื่องบินขับไล่ นาเคะยิมะ แบบ ๔๗ ซึ่งได้ขับเคียงกับเครื่องบินขับไล่ของจีน ซึ่งผลิตจากรัสเซีย คือ I-15 และ I-16 ในปี ๒๔๘๑ ในสงครามทางอากาศเหนือ ตีตงกุ นั้น ก็สามารถยิงเครื่องบินของจีนตกไปกว่า ๓๐ เครื่อง ในเวลาไม่ถึงชั่วโมง หลังจากนั้น นาเคะยิมะ ก็ได้พัฒนาสร้างเครื่องบินขับไล่ที่มีชื่อเสียงคือ เครื่องบินขับไล่ นาเคะยิมะ แบบ ๑ คี-๔๓ “ชะยะบุชะ” ที่เคยใช้ในตอนต้นสงครามแปซิฟิก โดยเฉพาะในการบุกมลายู และ สิงคโปร์ ทำให้สามารถครองอากาศเหนือแหลมมลายูได้ทั้งหมด จนต่อมาบริษัท มิตซูบิชิ ได้ผลิตเครื่องบินขับไล่ มิตซูบิชิ A 6 M แบบ O “เรเซน” ขึ้นมาเป็นเครื่องบินขับไล่ชั้นแนวหน้า ในสมรภูมิแปซิฟิก

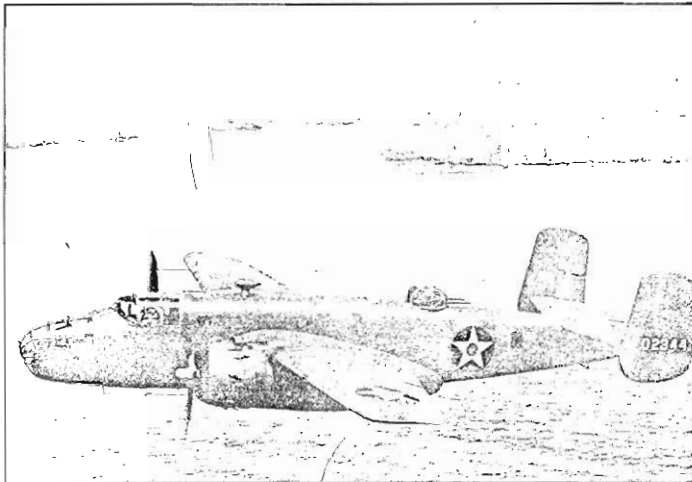
(นอกจากเครื่องบิน นาเคะยิมะ แบบ ๔๗ (คี-๒๗) และ นาเคะยิมะ แบบ ๑ (คี-๔๓) “ชะยะบุชะ” (นกกรด) ที่ได้กล่าวมาแล้ว นาเคะยิมะ ยังได้สร้างเครื่องบินรบแบบต่าง ๆ ให้กับกองทัพญี่ปุ่นเป็นจำนวนมาก ได้แก่ เครื่องบินทิ้งระเบิด/ตอร์ปิโด นาเคะยิมะ B 5 N แบบ ๔๗

เครื่องบินทิ้งระเบิด/ตอร์ปิโด นาเคะยิมะ B 5 N แบบ ๔๗

เครื่องบินโจมตี นาคะยิมะ B 6 N “เทนซัง”

เครื่องบินทิ้งระเบิด บี-๒๕ ที่ไปโจมตีกรุงโตเกียว

ซึ่งเคยปฏิบัติการในตอนต้น
และกลางสงครามแปซิฟิก
ตั้งแต่เข้าถล่มอ่าวเพิร์ล
เครื่องบินโจมตี นาคะยิมะ
B 6 N “เทนซัง” (ภูผา
สวรรค์) เครื่องบินขับไล่
กลางคืน ๒ เครื่องยนต์ นาคะยิมะ
J 1 N แบบ ๒ “เจ็กโก”
(แสงจันทร์) เครื่องบินขับไล่
นาคะยิมะ แบบ ๔ (คี-๘๔)

“ฮายะเตะ” (ลมเพชรหึง) และเครื่องบินลำเลียง ๒ เครื่องยนต์ นาคะยิมะ L 2 N แบบ 0
เป็นต้น...กองบรรณาธิการ)

เพียงไม่กี่เดือนหลังจากเกิดสงครามแปซิฟิก คือในวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๔๘๕
เครื่องบินทิ้งระเบิด บี-๒๕ จำนวน ๑๖ เครื่อง ที่บินขึ้นจากตาดฟ้าของเรือบรรทุกเครื่องบิน
ฮอร์เน็ต ที่อยู่ห่างทางตะวันออกของเกาะฮอนชูกว่า ๗๐๐ ไมล์ ได้มาทำการโจมตีทางอากาศ

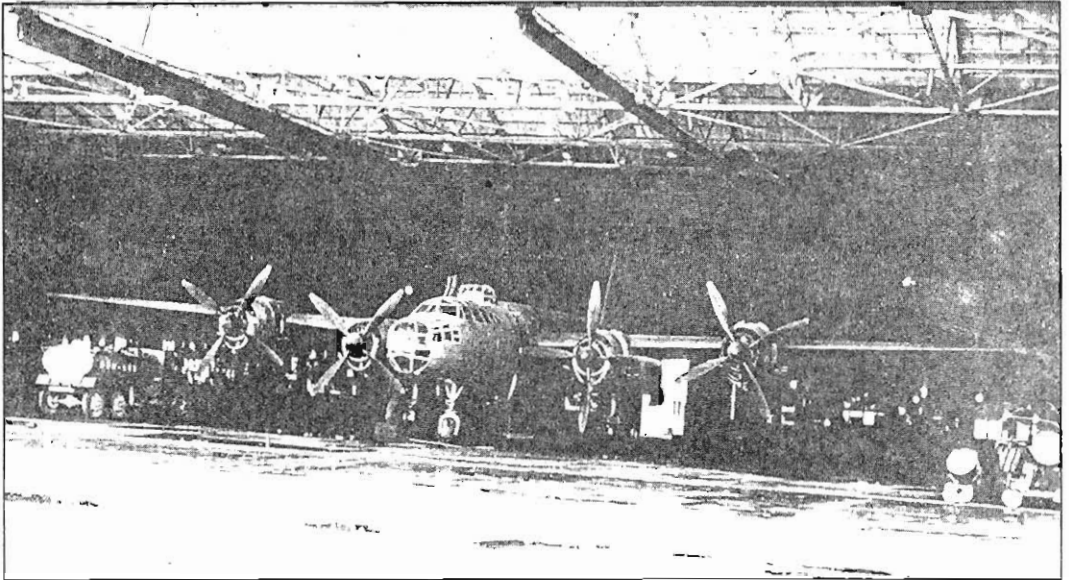
ต่อกรุงโตเกียวและเมืองใหญ่บริเวณใกล้เคียง แม้ว่าการโจมตีนี้ได้ก่อให้เกิดความเสียหายน้อยมาก แต่มีผลต่อขวัญของชาวญี่ปุ่นมาก ทั้งนี้เนื่องจากทางการเคยให้คำมั่นต่อประชาชนว่าจะไม่ยอมให้กำลังทางอากาศของสหรัฐฯ ล่วงล้ำเข้ามาโจมตียังตัวเกาะของญี่ปุ่นได้

จากการถูกโจมตีดังกล่าว จึงได้มีการเร่งรัดให้จักรพรรดินาวีใช้แผนการทัพบกที่ ๒ จนเกิดการยุทธ์ที่มิดเว ยังผลให้สูญเสียเรือบรรทุกเครื่องบินอันเป็นกำลังรบหลักของทัพเรือ ไปถึง ๕ ลำ (เรือบรรทุกเครื่องบิน ฮิริว , โซริว, อะคะจิ, และคะงะ...กองบรรณาธิการ) เครื่องบินรบอีก ๓๒๐ เครื่อง (ได้แก่ เครื่องบินดำทิ้งระเบิด อิชิ D 3 A แบบ ๕๔, เครื่องบินขับไล่ มิทซูบิชิ A 6 M แบบ O และเครื่องบินทิ้งระเบิด/ตอร์ปิโด นาเคยิมะ B 5 N แบบ ๕๗...กองบรรณาธิการ) พร้อมกับนักบินฝีมือดีอีกเป็นจำนวนมาก (การยุทธ์ที่มิดเวเกิดขึ้นระหว่าง ๔-๖ มิถุนายน ๒๕๔๕...กองบรรณาธิการ)

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์สงครามแล้ว นาเคยิมะ ได้คาดว่า ญี่ปุ่นน่าจะถูกละทิ้งทางอากาศอย่างจริงจังตั้งแต่กันยายน ๒๕๔๗ เป็นต้นไป ดังนั้นจึงต้องพลิกฟื้นสถานการณ์อีกครั้งหนึ่ง โดยการโจมตีทางอากาศต่อตัวประเทศสหรัฐฯ ทั้งนี้เพื่อลดทอนศักยภาพสงครามและขวัญของประชาชนสหรัฐฯ ลงให้ได้ ซึ่งเมื่อต้นสงครามได้มีการส่งเครื่องบินทะเลขนาดเล็กจากเรือดำน้ำ อี-๒๕ ไปทิ้งระเบิดเพื่อเผาป่าในบริเวณรัฐแคลิฟอร์เนียมาครั้งหนึ่งแล้ว แต่ยังไม่เกิดผลอย่างจริงจัง นาเคยิมะ ได้ประมาณการว่าจะต้องใช้เครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดใหญ่ ๖ เครื่องยนต์ ที่ยังไม่เคยมีใครสร้างขึ้นจำนวน ๒,๐๐๐ เครื่อง ซึ่งจะนำลูกระเบิดไปได้เท่ากับเครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดเล็กถึง ๒๐๐,๐๐๐ เครื่อง ดังนั้นเขาจึงเสนอแผนนี้ต่อกองทัพบก (กองทัพอากาศในสมัยนั้นไม่มีกองทัพอากาศ เครื่องบินทิ้งระเบิดทางยุทธศาสตร์จะอยู่ในกองบินทหารบก...กองบรรณาธิการ) แต่นายทหารชั้นผู้ใหญ่ส่วนมากไม่เห็นด้วย แม้เขาจะได้พยายามอธิบายเท่าใดก็ไม่มีใครสนใจ ดังนั้นเขาจึงคิดจะสร้างเครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดยักษ์นี้ขึ้นเอง โดยได้ระดมช่างของบริษัทนาเคยิมะนี้กว่า ๒๐ คน ให้ทำการศึกษาและออกแบบเครื่องบินดังกล่าวที่โรงงาน โอตะ ทั้งกลางวันและกลางคืน เพียง ๒ เดือนก็ได้แบบของเครื่องบินทิ้งระเบิดนี้ที่เขาได้ตั้งชื่อว่า “ฟูกุกุ” (เขาพระสุเมรุ) ซึ่งจะมีพิสัยบินมากกว่า ๑๘,๐๐๐ กิโลเมตร บรรทุกลูกระเบิดขนาด ๑ ตัน ได้มากกว่า ๒๐ ลูก มีอาวุธปืนกลป้องกันตัว มีเกราะป้องกันนักบิน มีเพดานบินสูงกว่า ๑๐,๐๐๐ เมตร และจะมีความเร็วเท่าหรือมากกว่าเครื่องบินขับไล่ในสมัยนั้น

ในขณะนั้นกองทัพบก มีเครื่องต้นแบบของเครื่องบินทิ้งระเบิดหนัก ๔ เครื่องยนต์แล้ว คือ “ชินซัง” และ นาเคยิมะ “เรนซัง” (เทือกเขา) ซึ่งมีรายการดังต่อไปนี้

ปีกกว้าง ๖๕ เมตร ลำตัวยาว ๔๕ เมตร สูงเมื่อจอด ๑๒ เมตร

เครื่องบินทิ้งระเบิดหนัก ๔ เครื่องยนต์ นาคะยิมะ “เรนซัง”

บรรจุเชื้อเพลิงได้ ๔๒,๗๒๐ ลิตร

น้ำหนักเครื่องบิน ๖๓.๐๓ ตัน น้ำหนักบรรทุก ๔๒.๐๓ ตัน รวมทั้งสิ้น ๑๐๕ ตัน

ความเร็วที่ระดับสูง ๗,๐๐๐ เมตร ๖๘๐ กิโลเมตร/ชั่วโมง

เครื่องยนต์ ๕,๐๐๐ แรงม้า ๔ เครื่อง

เพดานบินปกติ ๑๒,๐๐๐ เมตร สูงสุด ๑๒,๔๘๐ เมตร

มีระบบปรับความดัน

พิสัยบินเมื่อบรรทุกลูกระเบิด ๒๐ ตัน ๑๖,๐๐๐ กิโลเมตร (แต่ถ้าบินไปทาง
ตะวันออกจากญี่ปุ่นไปสหรัฐ ฯ จะมีกระแสลมพัดช่วยให้บินไปได้ไกลขึ้นอีกร้อยละ ๒๐ - ๓๐)

แต่นายทหารชั้นผู้ใหญ่ของกองทัพบกส่วนมากยังไม่เห็นด้วยกับโครงการผลิต

นาคะยิมะได้เขียนบทความยาว ๔๘ หน้า เรื่อง “แผนชนะศึก” ซึ่งชี้ให้เห็นถึง
ความสำคัญของเครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดหนักเพื่อที่จะเอาชนะสงครามครั้งนี้ แต่สถานการณ์
สงครามของฝ่ายอักษะเริ่มเลวลงในทุกยุทธภูมิ ทั้งในยุโรปและเอเชีย วัสดุอุปกรณ์ที่จะใช้สร้าง
เครื่องบินนั้นเริ่มขาดแคลน เมื่ออิตาลียอมแพ้ ทั้งเยอรมันและ ญี่ปุ่นจึงถูกกดดันมากขึ้น ถึงกระนั้น
นาคะยิมะ ก็มีได้ลดละ เขาได้พยายามที่จะสร้างเครื่องบินทิ้งระเบิดหนัก ตามแผนของเขาให้จงได้
ในที่สุด พลเอก โตโยวี ฮิเดกิ นายกรัฐมนตรี ก็ได้อนุมัติให้สร้างเครื่องต้นแบบขึ้น ๓ เครื่องก่อน
โดยได้ตั้งคณะกรรมการพิจารณาสร้างเครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดยักษ์ “ฟูกุกุ” ขึ้นโดยการรวมพลัง
ของช่างจากกองทัพบกและเรือ และเรือเอก นาคะยิมะ ก็ได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการด้วย

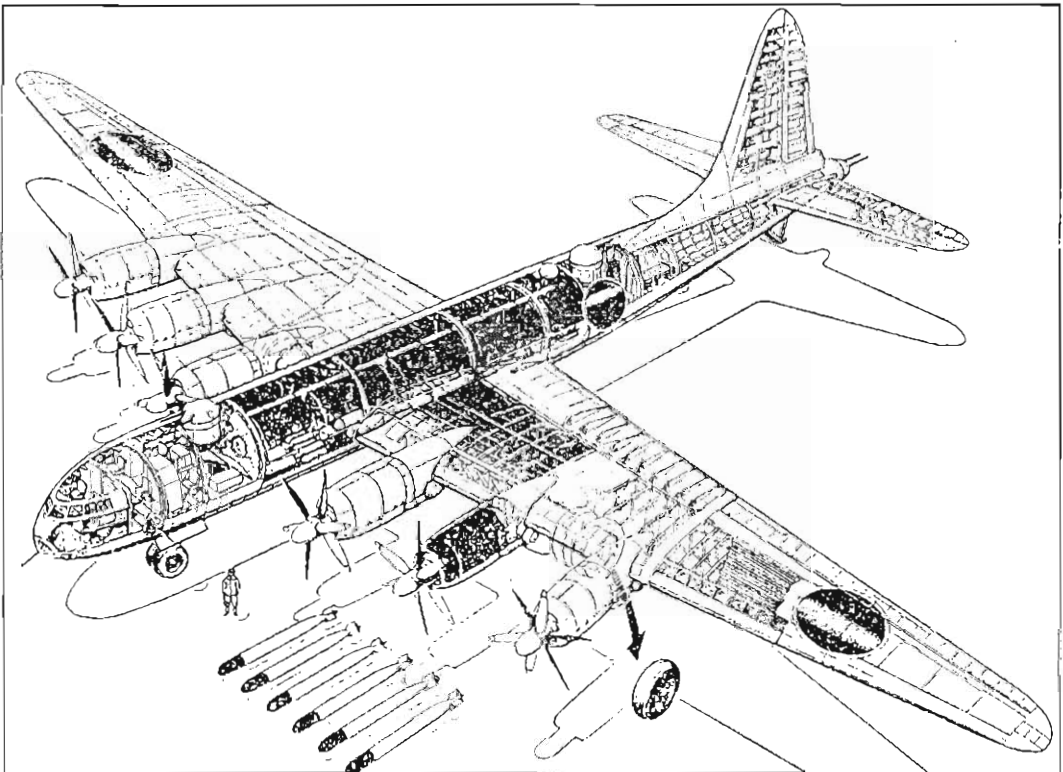

เมื่อ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๓๖ แต่กว่าจะดำเนินการได้จริงก็เมื่อ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๗

แผนการโจมตีแหล่งอุตสาหกรรมในสหรัฐ ฯ นี้ จะใช้เครื่องบินทิ้งระเบิดหนักที่ใช้ชื่อนามประมวลว่า “แฮด” ซึ่ง หมายถึงเครื่องบิน “ฟูกักกู” นั้นเอง บรรทุกลูกระเบิดรวม ๒๐ ตันบินจากฐานทัพบนเกาะจิจิมะ (อยู่ในหมู่เกาะคูโรโนะ ทางตะวันออกเฉียงเหนือของเกาะฮอกไกโด (ปัจจุบันอยู่ในยึดครองของรัสเซีย และยังไม่ยอมคืน) ไปทำการทิ้งระเบิดบนแผ่นดินสหรัฐ ฯ โดยใช้พาดานบินสูงจนเครื่องบินขับไล่ของสหรัฐ ฯ ไต่ขึ้นไปไม่ถึง แล้วบินเลยข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกไปลงในฝรั่งเศส ซึ่งถูกกองทัพเยอรมันยึดครอง ทำการเติมเชื้อเพลิงและบรรทุกลูกระเบิดแล้วบินกลับมาทิ้งระเบิดที่สหรัฐ ฯ อีกเที่ยวหนึ่ง จากนั้นจึงบินกลับมายังฐานทัพบนเกาะจิจิมะ อีกครั้งหนึ่ง และกระทำกลับไปกลับมาดังนี้

เมื่อมีการพิจารณาแบบของเครื่องบินทิ้งระเบิดหนักระหว่างของบริษัทยานาคะยิมะ กับของ คะวะนะชิ แล้ว คณะกรรมการก็ได้ตัดสินใจเลือกเครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดยักษ์ แบบ “ฟูกักกู” ของนาคะยิมะ ซึ่งมีรายการตามแบบแผน คือ

มีพิสัยบิน ๑๐,๐๐๐ ไมล์ทะเล (๑๘,๕๐๐ กิโลเมตร)

เครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดยักษ์ ๖ เครื่องยนต์ นาคะยิมะ “ฟูกักกู”

เพดานบิน ๑๕,๐๐๐ เมตร

ใช้ระยะทางวิ่งขึ้น ๑๕,๐๐๐ เมตร

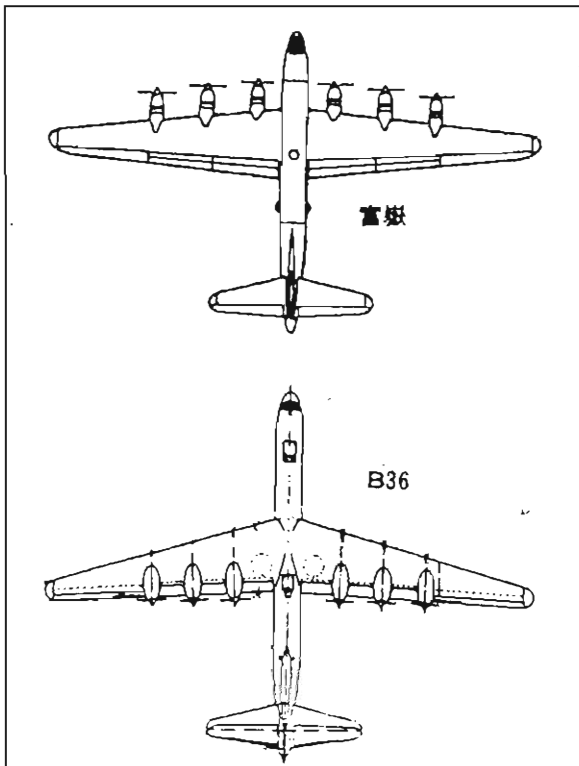
ความเร็วที่ระดับสูง ๙,๐๐๐ เมตร ๓๒๕ นอต (๖๐๐ กิโลเมตร/ชั่วโมง)

บรรทุกลูกกระเบิดรวม ๒๐ ตัน

ใช้เครื่องยนต์ขนาด ๒,๕๐๐ - ๓,๐๐๐ แรงม้า ๖ เครื่อง

เมื่อพิจารณาจากขนาดและรูปร่างแล้ว ก็คล้ายกับเครื่องบินทิ้งระเบิดหนักแบบ บี-๓๖ ของสหรัฐ ฯ (ได้สร้างออกมาใช้เมื่อสิ้นสุดสงครามแล้ว) สำหรับเครื่องบินทิ้งระเบิดหนักนาเคอิมะ “ฟูกักกุ” นี้ ญี่ปุ่นวางแผนที่จะสร้างในตอนแรกจำนวน ๒,๐๐๐ เครื่องก่อน แล้วจะเพิ่มการผลิตจนถึง ๑๐,๐๐๐ เครื่อง เพื่อที่จะทำการทิ้งระเบิดทางยุทธศาสตร์ เพื่อที่จะเอาชนะสหรัฐ ฯ ให้จงได้

เมื่อ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๔๘๗ เครื่องบินทิ้งระเบิดหนัก บี-๒๙ ของสหรัฐ ฯ จากฐานทัพอากาศ บนหมู่เกาะมาเรียนา (ประกอบด้วยเกาะใหญ่ที่สำคัญ ๓ เกาะ คือ ไฮปัน, ตินิเยน, และ กวม...กองบรรณาธิการ จำนวน ๑๑๑ เครื่อง ได้มาทิ้งระเบิดกรุงโตเกียวและ

เปรียบเทียบขนาดเครื่องบินทิ้งระเบิด นาเคอิมะ “ฟูกักกุ” กับเครื่องบินทิ้งระเบิด บี-๓๖ ของสหรัฐ ฯ

บริเวณใกล้เคียง รวมทั้งโรงงานสร้างเครื่องบินนาเคอิมะด้วย ทำให้คนงานเสียชีวิตไป ๑๐๐ คนเศษ นอกจากนี้ในเดือนธันวาคม ๒๔๘๗ ก็ถูกทิ้งระเบิด ๖ ครั้ง และในเดือนมกราคม ๒๔๘๘ ก็ถูกทิ้งระเบิดอีก ๓ ครั้ง แต่ความเสียหายที่ได้รับไม่มากนัก โรงงานทั้ง ๑๒ แห่งที่มีคนงานรวมแล้วกว่า ๒๐๐,๐๐๐ คน ยังคงสร้างเครื่องบินได้มากกว่า ๘,๐๐๐ เครื่อง และผลิตเครื่องยนต์ได้ถึง ๑๕,๐๐๐ เครื่อง ใน พ.ศ. ๒๔๘๗

ระหว่าง ๙ - ๑๐ มีนาคม ๒๔๘๘ เครื่องบินทิ้งระเบิดหนัก บี-๒๙ จำนวน ๒๗๙ เครื่อง ได้ทำการทิ้งระเบิด ที่กรุงโตเกียวแบบปูพรม ทำให้มีผู้คนล้มตายทั้งสิ้นกว่า ๙๐,๐๐๐ คน และมีผู้ไร้

เครื่องบินทิ้งระเบิดหนัก บี-๒๔ กำลังทิ้งระเบิดเพลิง แบบปูพรม

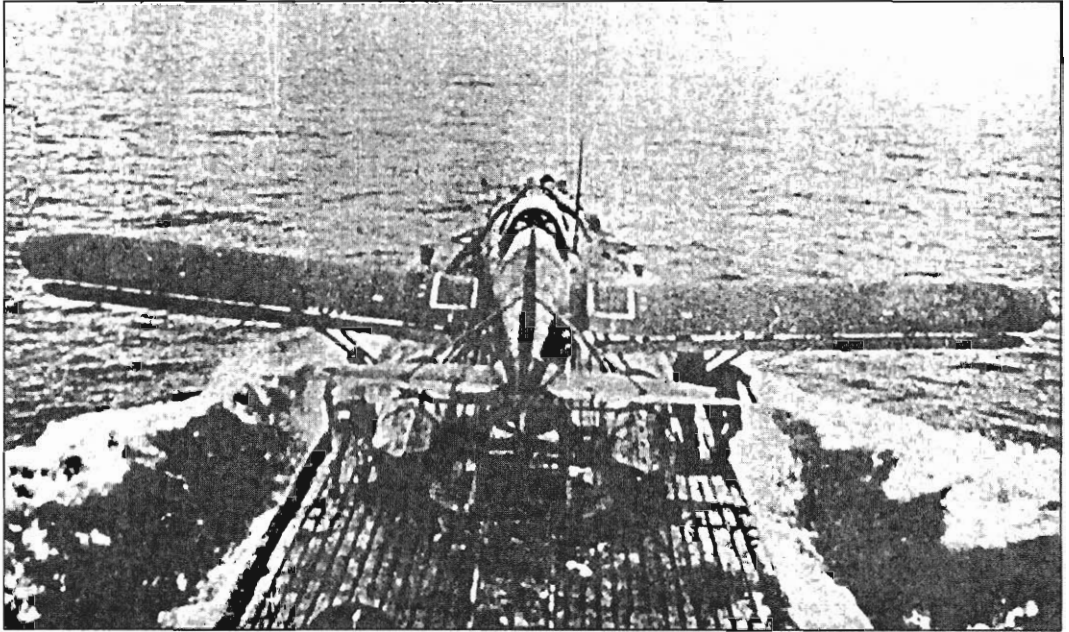
ที่อยู่อาศัยอีกหลายแสนคน (ในคืนวันที่ ๙ ต่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๘ เครื่องบินทิ้งระเบิด บี-๒๔ จำนวน ๒๗๙ เครื่อง ได้ทิ้งลูกระเบิดเพลิงที่มีน้ำหนักรวม ๑,๖๖๕ ตัน จากระยะสูง ๗,๐๐๐ ฟุต และใช้เวลานานกว่าเวลาเพื่อให้เชื้อเพลิงเนปาล์มในแต่ละลูกสาดกระจายไปได้ถึง ๑๐๐ ฟุต ณ บริเวณกรุงโตเกียว ในเวลาเพียง ๓๐ นาที ได้ทำลายเมืองเป็นพื้นที่ถึง ๑๕.๘ ตารางไมล์ ประชาชนเสียชีวิต ๘๓,๗๙๓ คน บาดเจ็บ ๕๑,๐๐๐ คน...กองบรรณาธิการ) เรือเอก นาคะยิมะ ตระหนักดีว่าหากการสร้างเครื่องบินทิ้งระเบิดหนักต้องล่าช้าออกไปก็ย่อมหมายถึงความพ่ายแพ้ แต่ขณะนั้นทางรถไฟเสียหายมาก เส้นทางลำเลียงวัตถุดิบจากภาคใต้ก็ถูกทำลาย อ่าวและชายฝั่งทะเลถูกเรือดำน้ำคุกคาม มีการใช้ทุ่นระเบิดปิดอ่าว กำลังสำรองต่างๆ เริ่มร่อยหรอและอ่อนเปลี้ยลง มีการสั่งมิให้เครื่องบินขึ้นสกัดกัน เพื่อสงวนไว้ใช้ในการยุทธครั้งสุดท้ายบนตัวเกาะ ฮอนชู ตามชายฝั่งทะเลที่คาดว่าฝ่ายสหรัฐฯ จะมายกพลขึ้นบกก็จัดเตรียมเรือดำน้ำขนาดจิ๋ว และเรือเร็วติดระเบิดที่จะใช้เล่นเข้าชนแบบแลกด้วยชีวิต ในขณะที่ประชาชนทุกคนก็เตรียมพร้อมที่จะพลีชีพเพื่อมาตุภูมิตลอดจนสตรีก็ได้รับการแจกยาพิษเพื่อใช้ปลิดชีพตนเองมิให้ตกเป็นเชลยของศัตรู

โรงงานผลิตเครื่องบิน นาคะยิมะ ถูกโจมตีทางอากาศหลายต่อหลายครั้ง

ซึ่งระหว่างการถูกโจมตีนั้น เรือเอก นาเคชิมะ ไม่เคยเข้าหลุมหลบภัย แต่กลับยืนกอดดอกตูมการโจมตีและสั่งการป้องกันรักษาโรงงานของตนอย่างไม่หวาดหวั่น แต่เมื่อความหายนะคือคลื่นเข้ามาสู่จักรวรรดิญี่ปุ่น โครงการผลิตบอมบินยักษ์เพื่อไปถล่มสหรัฐฯ ก็ถูกยกเลิกไป เมื่อเห็นว่าไม่

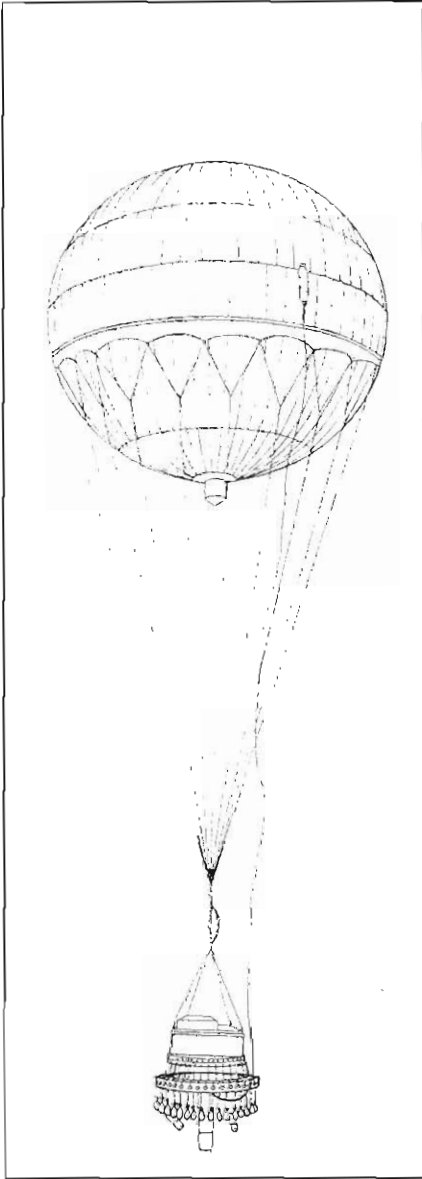

เรือดำน้ำ อี-๒๕ กำลังส่งเครื่องบินทะเลไปโจมตีพื้นแผ่นดินสหรัฐฯ

สามารถจะผลิตขึ้นมาได้แล้ว นาวาเอก อันโต นายช่างจึงได้นำแบบแปลนทั้งหมดของเครื่องบินทิ้งระเบิดยักษ์ “ฟูกักกุ” โยนเข้าเตาไฟไปให้สิ้นซาก

ความพยายามที่จะโจมตีตัวพื้นแผ่นดินสหรัฐฯ นั้นได้กระทำมาแล้วถึง ๒ ครั้ง ในครั้งแรกก็โดยการใช้อุปกรณ์บินทะเลจากเรือดำน้ำ อี-๒๕ ซึ่งล่องลำอยู่นอกฝั่งรัฐแคลิฟอร์เนียบินไปทิ้งลูกระเบิดเพลิงเพื่อเผาป่าในรัฐแคลิฟอร์เนียนั้น เมื่อตอนเริ่มสงคราม จากนั้นเมื่อกองทัพพบได้พิจารณาถึงกระแสลมในระดับสูงที่พัดจากเกาะญี่ปุ่นไปสู่สหรัฐฯ แล้ว ก็คิดที่จะใช้ลูกบอลลูกที่มีลูกระเบิดปล่อยให้ลอยขึ้นไป แล้วให้กระแสลมนั้นพัดไปสู่สหรัฐฯ

บอลลูกนี้ทำด้วยกระดาษที่ผลิตจากหัวมันที่มีต้นคล้ายกับต้นเผือก มันชนิดนี้มีขึ้นอยู่มากมายตามภูเขา ชาวญี่ปุ่นมักจะนำมาประกอบอาหาร เรียกว่า “กนเหนียก” โดยใช้แบ่งจากหัวมันชนิดนี้มาทำอาหาร เหมือนเลือดหมูแต่มีสีเทาอ่อน แล้วหันเป็นเส้นใสในสุกี้ก็กินในระหว่างสงครามอาหารการกินขาดแคลนต้องปันส่วนข้าว ดังนั้นจึงต้องใส่หัวไชเท้า หัวมันเทศหรือมันฝรั่งปนเข้าไปในข้าวเพื่อเพิ่มปริมาณ ดังนั้นพวกของผู้เรียบเรียงจึงต้องออกไปหาหัวมันชนิดนี้มากินให้หนักท้องแก้หิว แต่จากตอนกลางปี ๒๔๘๗ ไปแล้วหาหัวมันชนิดนี้ไม่ได้เลย

บอลลูนระเบิดของญี่ปุ่น

ภายหลังจึงได้ทราบว่าทางการญี่ปุ่นได้ระดมเก็บหัวมันชนิดนี้ไปทำกระดาด แล้วระดมนักเรียนสตรีจำนวนมากมาจัดทำเป็นลูกบอลลูนขนาดใหญ่ที่เมื่ออัดแก๊สเข้าไปแล้วจะมีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๑๐ เมตร ส่วนล่างก็ติดลูกระเบิดชนิดต่าง ๆ รวมทั้งระเบิดเพลิง แล้วปล่อยให้ลอยขึ้นไปจากแนวชายฝั่งตะวันออกของเกาะฮอนชู บริเวณจังหวัดอิบารากิ จังหวัดจิบะ (เป็นที่ตั้งของท่าอากาศยานนานาชาติ นาริตะ ในปัจจุบัน) จนถึงจังหวัด มียางิ โดยมีตำบลปล่อยรวม ๔๒ จุด ปฏิบัติการนี้กระทำเมื่อ ๓ พฤศจิกายน ๒๔๘๗

ไม่มีรายงานว่าญี่ปุ่นได้ปล่อยบอลลูนไปเป็นจำนวนเท่าใด แต่เข้าใจว่าคงมีจำนวนหลายร้อยลูก บอลลูนเหล่านี้ได้ลอยไปถึงฝั่งตะวันตกของสหรัฐฯฯ ตั้งแต่รัฐแคลิฟอร์เนีย โอเรกอนและวอชิงตัน นอกจากนี้ก็มีหลายสิบลูกที่ลอยไปถึงรัฐอะแลสกา เมื่อบอลลูนหมดกำลังลอยตัวก็ตกลงพื้น ลูกระเบิดและลูกระเบิดเพลิงก็ระเบิดขึ้น ก็ได้เกิดไฟไหม้ป่า และทำให้คนตายไปกว่า ๘๐๐ คน แต่เมื่อฝ่ายสหรัฐฯฯ ได้ตรวจสอบแล้วทราบว่าเป็นลูกบอลลูนที่ปล่อยมาจากญี่ปุ่น จึงได้ทำการปิดข่าวอย่างเข้มงวด ดังนั้นจึงไม่มีข่าวเกี่ยวกับลูกบอลลูนประหลาด นี้ทางสื่อมวลชนของสหรัฐฯฯ เลย หน่วยข่าวของญี่ปุ่นก็ไม่สามารถจะหาข่าวสารเกี่ยวกับผลของปฏิบัติการนี้ได้เลย ดังนั้นทางการ

ญี่ปุ่นจึงได้สั่งยุติโครงการโจมตีสหรัฐฯฯ ด้วยบอลลูนนี้ไปโดยไม่ทราบว่าเป็นความจริงแล้วบอลลูนได้ไปถึงสหรัฐฯฯ ได้ และถ้าญี่ปุ่นใช้ระเบิดเชื้อโรคให้โรคแพร่ระบาดไปในสหรัฐฯฯ ก็คงก่อให้เกิดความเสียหายไม่น้อย

เมื่อสงครามสงบ เรือเอก นาคะยิมะ ถูกทางการสหรัฐฯฯ สอบสวนในข้อหาเป็นอาชญากรสงคราม แต่ในที่สุดก็พ้นข้อหาเมื่อ ๑ กันยายน ๒๔๙๐ แต่บริษัท นาคะยิมะ ตลอดจนบริษัทใหญ่รวมทั้งหมดชดเชยได้ถูกยุบ มีการห้ามอดีตนายทหารบกและนายทหารเรือมีตำแหน่งใน

๕๒

นาวิกศาสตร์

มีนาคม ๒๕๔๐

หน่วยราชการ และบริษัทห้างร้านต่าง ๆ ถึง ๕ ปี แต่สำหรับเรือเอก นาคะยิมะ ผู้มีความฝันที่จะใช้ป้อมปืนยักษ์ไปถล่มสหรัฐฯ นั้นได้ถึงแก่กรรมอย่างสงบ เมื่อ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๔๑ โดยไม่มีโอกาสได้เห็นความเจริญก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมและเศรษฐกิจของญี่ปุ่นยุคใหม่เลย...

แปลและเรียบเรียงจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น

“ซาราบะ คูจิรว์ เซงกัง ฟุ๊กกุกุ ยูเอง โนะ อเมริกาชนโตะ ไตคุซัวร์” (เรื่องประจัญบานกลางเวหา ความฝันในการโจมตีทางอากาศครั้งใหญ่ต่อดินแดนสหรัฐฯ) โดย นาย อิการิ มาซาโร สำนักพิมพ์ ตกคุมะ โชเตง เมื่อ ๕ ธันวาคม ๒๕๒๑

“โซวะ นิมันจิ เซนโซคิรูกุ ไตมาคิ รกคุ” (บันทึก ๒๐,๐๐๐ วัน ของสงครามเล่มที่ ๖) โดยสำนักพิมพ์ โคดงะชิมะ พิมพ์ครั้งที่ ๑ เมื่อ ๒๔ มกราคม ๒๕๓๓

นิตยสาร “มารู ไตเฮอิโยเซนโซ โกโบเซน อิวะ” (นิตยสารมารู ฉบับพิเศษ สงครามแปซิฟิก ตอน สึกรุกและรับ) ฉบับที่ ๑๑๐ เมื่อ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๒๘ ❖

สภาพกรุงโตเกียวหลังการโจมตีทางอากาศ เมื่อ ๙-๑๐ มีนาคม ๒๕๔๘

